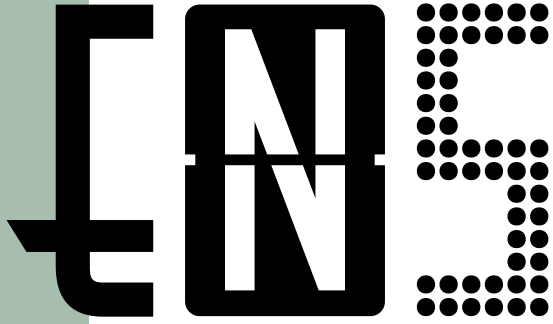

EL NOU SANTPOLENC

Octubre
2024

#116

EN PORTADA

L'ESCOLA SANT PAU COMPLEIX 50 ANYS

Pàgs. 4-11

Ajuntament de
Sant Pol de Mar

ENS

Dipòsit legal
B-24263-93

Edita

Ajuntament
de Sant Pol de Mar

Coordinació

Marc Vidal
(Regidoria de
Comunicació)

Maquetació

gina@mutudesign.com

Impressió

Impremta Pagès

Fotografia

Arxiu Ajuntament
Sant Pol de Mar, Arxiu
Municipal, Arxiu
Pere Sauleda, Beneta
Vila i AFA Sant Pau

Publicitat

ens@santpol.cat
93 760 01 52

Ajuntament

de Sant Pol de Mar

Plaça de la Vila, 1
08395 Sant Pol de Mar
Tel. 93 760 04 51
www.santpol.cat

Facebook/Twitter/
Instagram/YouTube:
@ajsantpol

Imprès en paper
100% ecològic

Tirada

1.400 exemplars

Cost unitari

0,76€

50 anys de l'escola Sant Pau

Encetem el curs 2024-2025 amb una efemèride digna de celebració: el 50è aniversari de l'escola Sant Pau. Sant Pol de Mar es caracteritza per disposar de centres educatius únicament de titularitat pública –a banda de l'escola, passa també amb la llar d'infants i amb l'institut-, cosa que demostra el compromís que l'Ajuntament sempre ha mantingut amb les famílies de la vila.

Els diferents consistoris de Sant Pol sempre han apostat, fossin del color que fossin, per l'ensenyament públic i de qualitat. I la darrera mostra la tenim amb la construcció de l'institut escola. Es tracta d'un projecte que ha anat canviant d'enfocament en els darrers anys, ja que inicialment s'havia de construir un edifici únicament com a institut i finalment tindrem un institut escola que aplegarà tot l'ensenyament obligatori i post obligatori des dels 3 fins als 18 anys en un mateix edifici.

L'escola Sant Pau, doncs, celebrarà els seus 50 anys coneixedora que és el darrer aniversari amb el format actual d'escola d'infantil i primària. El proper curs estrenarà noves aules, alumnat i un nou model d'organització interna que combinarà els equips docents de l'escola i de l'institut en un sol claustre.

I enmig de tot aquest context, en el present ENS entrevistem la Beneta Vila, precisament mestra, que ha viscut en primera persona l'evolució del sistema educatiu a la vila: va ser alumna tant de les Antigues Escoles com de l'escola Sant Pau i acumula 40 anys exercint com a docent.

Un ENS en el què us acostem també un altre aniversari: els 200 anys del naixement de Josep Anselm Clavé, impulsor dels moviments coral a Catalunya. I també relacionat amb cant i música, us presentem la història que amaga al seu darrera el piano que recentment s'ha incorporat a la sala Josep M. Ainaud de Lasarte.

TELÈFONS D'INTERÈS

Arxiu Municipal

93 780 33 38

Biblioteca Can Coromines

93 760 45 44

Ca l'Arturo

93 760 30 06

Consultori Local

Sant Pol de Mar

93 760 48 18

Llar d'infants Pi del Soldat

93 760 10 72

**Oficina d'Atenció
a la Ciutadania (OAC)**

93 760 04 51

Oficina Turisme

93 760 45 47

Polícia Local

93 760 05 19

Emergències: 609 306 609

Serveis Socials Municipals

93 760 09 09

**TENS QUEIXES SOBRE
L'ADMINISTRACIÓ PÚBLICA?**

Contacta amb el Síndic de Greuges:
900 124 124 / sindic@sindic.cat
www.sindic.cat

Sumari **EN**

4

EN PORTADA

L'ESCOLA
SANT PAU

12

REPORTATGE

MIG SEGLE DE VIDA
QUE DONARÀ PAS
AL NOU MODEL
D'INSTITUT-
ESCOLA

16

ENTREVISTA

BENETA VILA I
POMÉS: "AMB VUIT
ANYS SENTIA QUE
VOLIA SER MESTRA
PER ESCOLTAR ELS
NENS"

20

ENTITAT

AFA SANT PAU,
SEMPRE AL COSTAT
DE LES FAMÍLIES

21

L'ESPÀI DEL LECTOR

22

REPORTATGE

EL PIANO
DE CONXITA
BADIA

24

REPORTATGE

200 ANIVERSARI
DE JOSEP ANSELM
CLAVÉ I CAMPS
(1824-1874)

25

ARBRES DE SANT POL

LA PODA
EN L'ARBRAT

26

EL MUSEU

EL MUSEU DE SANT
POL PRESENTA
EL CICLE DE
PENSAMENT
COMPARTIT
'BARRINAR'

28

L'ESPOSICIÓ DEL MUSEU

UNA REFLEXIÓ
SOBRE LA
VIGÈNCIA DELS
NOSTRES LLIGAMS
AMB LA REALITAT

29

RECOMANACIONS LITERÀRIES

VA DE LLIBRES

30

TRIBUNA POLÍTICA

Tens un comerç i vols veure aquí el teu anunci?

Posa't en contacte amb ens@santpol.cat

Tarifes i condicions segons el preu públic contemplat
a l'Ordenança General de preus públics Municipals.

L'ESCOLA SANT PAU

L'any 1975 s'inaugurava l'Escola Sant Pau, un nou centre que responia a les necessitats del moment i que ha anat creixent, adaptant-se als nous temps i donant resposta als reptes que s'han anat plantejant. Repassem la seva història, ara que ha arribat al seu 50è aniversari.

Cristina Bosch i Prat

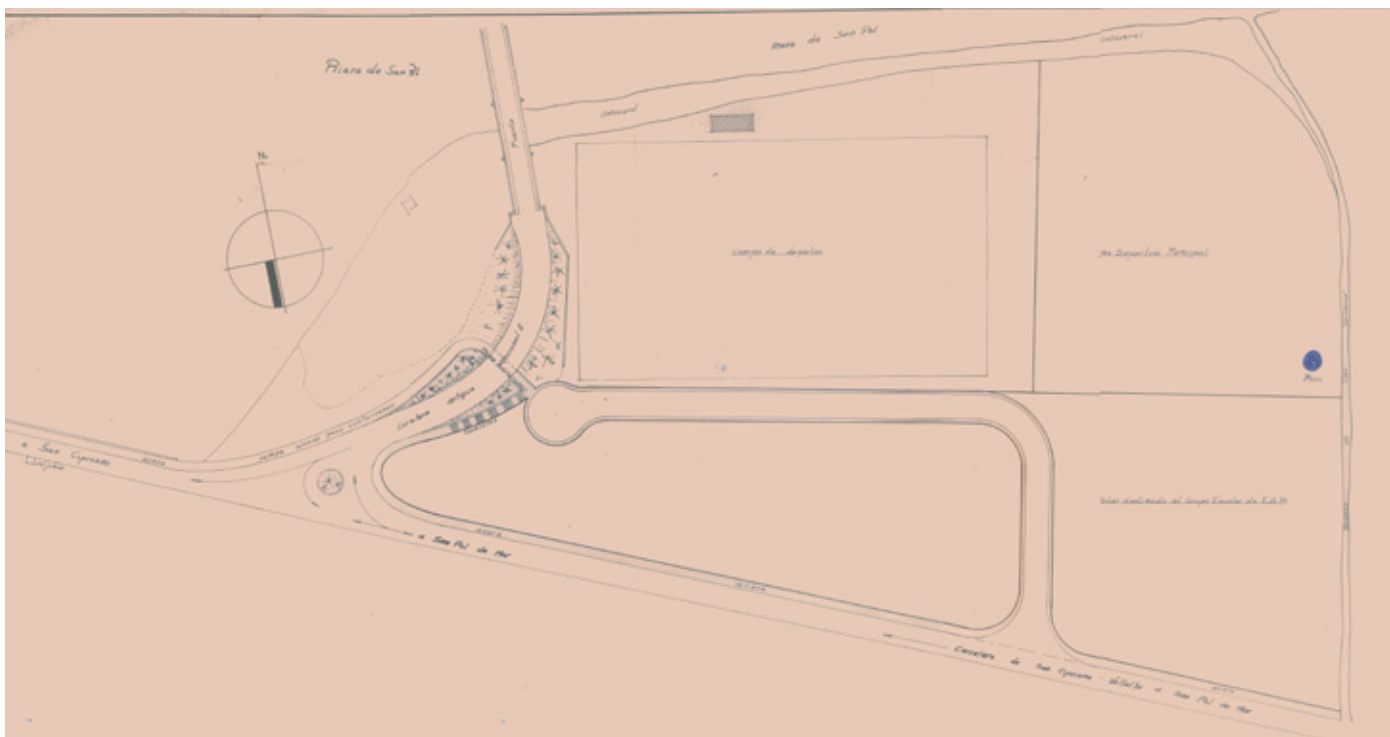
Arxiu Municipal de Sant Pol de Mar

A Sant Pol, les primeres escoles públiques daten de mitjans del segle XIX, però els locals on estaven situades no reunien les condicions d'habitabilitat necessàries. No fou fins al 1910, quan s'inaugurà l'edifici del Carrer Santa Clara: les primeres escoles per a nens i nenes, que inicialment anaven separats, però a la dècada de 1930, durant la II República, van anar junts per primera vegada a la mateixa classe. Eren unes escoles de luxe per l'època i van esdevenir un model a imitar per part d'altres localitats.

Van anar passant els anys i aquelles meravelloses escoles públiques van anar quedant petites. L'any 1963 existien quatre *Escuelas Nacionales*: dues de nens, una de nenes i un parvulari, que estaven situades al mateix edifici i es van agrupar sota la denominació d' *Agrupación mixta Juan XXIII*. Sota la direcció de Francisco García, l'any 1965 es va fer un intent de fer una nova agrupació escolar, que recollís també l'alumnat de Sant Cebrià, i, un any més tard, al 1966, es creà una comissió per aconseguir el *Centro Comarcal de Agrupación Escolar*.

L'any 1970, encara sota la dictadura franquista, s'impulsà la nova Llei General d'educació, que consistia a reestructurar totes les etapes, des de l'ensenyament preescolar fins a l'universitari. La nova llei instaurà l'Educació General Bàsica (E.G.B), la qual establia l'escolarització obligatòria i gratuïta fins als 14 anys, dividint-la en vuit cursos. A Sant Pol un mateix mestre atenia escolars de diverses edats, mentre que la nova legislació era clara en el sentit que calia separar els escolars d'una mateixa edat o d'igual curs i disposar d'un professor per atendre cada classe. Davant la problemàtica que suposava l'aplicació inajornable de la Llei d'Educació, l'Ajuntament celebrà diverses trobades amb el professorat santpolenc per tal de buscar una solució que permetés la creació d'un Centre d'E.G.B., les aules del qual estiguessin disperses pel poble, però que observessin els paràmetres de la nova llei. La *Delegación Provincial de Educación y Ciencia* veia la iniciativa amb bons ulls i, en cas que s'hagués materialitzat, hauria esdevingut un centre pilot, però finalment resultà del tot impossible tirar-la endavant.

Un cop desestimada la possibilitat de refer l'ensenyament, utilitzant els equips existents al poble, tot l'esforç del consistori es concentrà a intentar

Terrenys que va adquirir l'Ajuntament per a la construcció de l'escola. El terreny superior dret fou l'inicial, destinat a zona esportiva, mentre que l'escola es construí al terreny inferior dret, que dona a la carretera

obtenir un terreny adequat per a la construcció d'una nova escola i poder oferir-lo al Ministeri d'Educació i Ciència. La tasca no era gens fàcil i les gestions s'havien de fer contrarellotge per no perdre la prioritat que Sant Pol entrés en el Pla d'Urgència de noves construccions escolars i evitar, així, que la mainada del poble s'hagués de desplaçar a una altra localitat, amb els inconvenients que això suposava per les famílies santpolenques.

El consistori començà les negociacions amb els Hereus de Ramon Planiol, propietaris dels terrenys de Can Balmanya, al costat del camp de futbol, els únics que hi havia disponibles a prop del casc urbà. L'abril de 1972 es produí l'adquisició d'una parcel·la de 6.000m², a un cost de 450.000 pessetes, i es convocà un ple extraordinari per tal de cedir aquest terreny al Ministeri, ja que l'endemà vencia el termini.

Quan tot semblava encarrilat, van començar a aparèixer els dubtes. Els terrenys adquirits eren molt a prop de la riera i això generava intranquil·litat a l'equip govern: *en el transcórrer dels dies existia un no-sé-què de neguit, que entorbia la natural satisfacció de tots*¹.

L'Ajuntament volia solucionar-ho comprant els terrenys que tocaven a la carretera, però aquests costaven cinc vegades més que la primera parcel·la i la situació econòmica era molt complexa: *les coses són (...) molt difícils d'executar*

*si els medis econòmics són febles i endemés ja prou apurats de la primera operació. Enprendre'n una de nova equivalia a fer quelcom arriscat, extraordinari; però aquell agulló que no ens deixava, ens movia a tots, a fer quelcom més: el tot. Gestionar novament amb els propietaris l'adquisició de la part superior del terreny, fins a peu de carretera, com així es féu. (...) S'acabava d'obtenir una altra ampliació del patrimoni Municipal, però igualment s'asseguraven d'una vegada i per sempre, dues coses encara més importants: l'edificació definitiva de l'escola que tan ens ocupa, en el lloc on està situada ara, a peu de carretera i més assoleiat, i un ampli terreny dedicat a zona esportiva, on s'hi compten ja dues pistes: una, Poliesportiva i l'altra d'Atletisme*².

Així doncs, l'Ajuntament va comprar la parcel·la superior i va decidir destinar els terrenys adquirits inicialment a zona esportiva. Per tal de dur a terme la operació, que suposava una despesa de 2.375.234 pessetes, el consistori es va veure obligat a demanar un crèdit d'1.000.00 de pessetes. Així defensaven la necessitat d'oferir aquest nou solar al Ministeri: *considerando que el hoy adquirido reúne mejores condiciones de edificabilidad, orientación y seguridad para el fin a que se pretende destinar, siendo dudoso el solar entregado primeramente ante la amenaza de avenidas de la Riera de San Pol, según se ha comprobado en el resultado de las últimas tormentas, que no pasó ni quizá pase nada, pero es preferible prevenir ahora que se está a tiempo, alejando todo temor y riesgo*³.

¹ Francesc Tarridas i Sauleda. Llibret Inauguració Grup Escolar "Sant Pau" (1975)

² Francesc Tarridas i Sauleda. Llibret Inauguració Grup Escolar "Sant Pau" (1975)

³ Actes del Ple (10-11-1972)

L'Escola Sant Pau, els primers dies de funcionament (1974)

El projecte, a càrrec dels arquitectes del Ministeri, responia a un model de construcció per mòduls, similar al que es projectà en altres municipis. Quan els plànols arribaren a l'Ajuntament, el regidor d'educació, Aleix Vila, que provenia d'una família de mestres de cases, declarà no estar d'acord amb la orientació de l'edifici, atès que el pati i les finestres de les aules estaven orientades a cara nord i això faria que el sol hi entrés molt poc i que hi fes més fred. Ell argumentà que si giraven l'edifici cap a l'est, d'on surt el sol, hi entraria més llum i, d'aquesta manera, estalviarien calefacció a l'hivern. Els arquitectes li van donar la raó, però també li van dir que, en tractar-se d'uns plànols estàndard, que s'utilitzaven per a moltes localitats diferents, segurament no s'acceptarien aquests canvis. Davant d'això, l'Aleix Vila decidí viatjar a Barcelona, al Departament d'Educació, per tal de defensar la seva tesi, i va aconseguir que, finalment, l'edifici s'orientés cap a llevant.

La seva construcció anava a càrrec del Ministeri, però l'Ajuntament es comprometia a dotar els terrenys dels serveis necessaris, com aigua, llum o clavegueram, així com els vials d'accés, cosa que acabaria suposant una despesa de més de 4.000.000 de pessetes més per a les arques municipals.

El nou centre esdevingué la primera Escola d'Educació General Bàsica completa a Sant Pol i les classes s'iniciaren el setembre de 1974, per bé que alguns serveis, com el menjador escolar, encara no estaven en funcionament. La inauguració va tenir lloc la Diada de Sant Pau de 1975 i constà d'una missa a l'ermita i la posterior benedicció del centre per part dels rectors de Sant Pol i Sant Cebrià, amb l'assistència de diferents autoritats de les dues poblacions i de l'encara director, Francisco García. Tot seguit hi hagué una audició de sardanes, a càrrec de la Cobla Maresme.

Treballadors a les obres de l'Escola Sant Pau (1974)

Aleix Vila Pou, regidor d'educació, fent un parlament. A la dreta, autoritats de Sant Pol i Sant Cebrià, junt amb els rectors de les dues parròquies. (25-01-1975)

Inauguració de l'Escola Sant Pau (25-01-1975)

Inicialment no hi havia prou espai pel menjador i s'utilitzava una part del gimnàs

Professorat de l'Escola Sant Pau del curs 1974-1975

L'any 2004 es començà a gestar una solució definitiva (...). Al setembre del 2008 l'alumnat ja encetava el curs estrenant edifici nou

Van anar passant els anys i l'any 2000 l'escola, convertida en Centre d'educació infantil i primària (C.E.I.P), es preparà per celebrar el seu 25è aniversari. Els actes van tenir lloc els mesos d'abril, maig i juny i consistiren en una Passejada del drac, gegants i xanquers de l'escola, un dinar d'ex-alumnes i professorat i una festa per l'alumnat del centre.

*Vint-i-cinc anys no són una xifra qualsevol, són un bon moment per a recordar el passat i per a, amb renovades forces, preparar-nos pel futur. Un temps a venir que comportarà la inauguració, a Sant Cebrià de Vallalta, d'un nou Centre d'Educació primària, un temps que exigeix una profunda renovació del nostre edifici, en aquests moments duta a terme per l'Ajuntament.*⁴

L'any 2002 s'iniciaren les obres de millora de les instal·lacions, que estaven quedant obsoletes davant l'increment d'escolarització que s'havia produït i, aquell mateix any, s'inaugurava a Sant Cebrià el C.E.I.P. El Pi Gros, cosa que comportà la marxa de la mainada del poble veí.

L'any 2004 es començà a gestar una solució definitiva. En projectar com havia de ser el nou edifici, es posà el focus en les problemàtiques que afectaven l'existent, tant pel que feia als materials amb els quals havia estat construït, com per les greus deficiències tèrmiques i acústiques que arrossegava. A tot això, calia sumar-hi les dificultats per complir la normativa d'incendis i de barreres arquitectòniques, de manera que s'optà per la construcció d'unes noves instal·lacions, que substituïssin per complet les existents. Les obres finalitzaren l'any 2008, moment en què s'enderrocaren els mòduls inicials, de manera que al setembre d'aquell mateix any l'alumnat ja encetava el curs estrenant edifici nou.

Enderroc de la construcció original de l'Escola Sant Pau. Al fons s'hi pot veure el nou edifici. (2008)

⁴ Xavier Roca i Rossell. Llibret 25è aniversari C.E.I.P. Sant Pau (2000)

Inauguració del nou edifici (2009)

La inauguració del nou C.E.I.P. Sant Pau es féu coincidir, tal com s'havia fet l'any 1975, amb la diada del sant. Així, el 25 de gener de l'any 2009, 34 anys després de l'estrena del primer centre escolar, el conseller d'educació, Ernest Margall, inaugurà les noves instal·lacions, al costat de les autoritats municipals i del llavors director del centre, Xavier Roca.

Cal destacar el vincle que ha existit sempre entre l'Escola Sant Pau i el territori, cosa que s'ha traduït en la importància donada des del centre a l'educació de proximitat. Així, s'han elaborat materials didàctics sobre diferents aspectes locals, com història, tradicions, personatges, demografia, vegetació o barris i carrers. Aquests continguts s'han treballat amb l'alumnat, contribuint a enfortir el sentiment de pertinença al poble i al territori que l'envolta i han quedat recollits al Blog *Trobat a les Golfes. Conèixer el medi proper*. Des de l'escola també s'ha editat durant anys la revista *La Finestra*, que recollia experiències i activitats dutes a terme pels alumnes i professorat del centre, amb l'objectiu d'esdevenir un vehicle de comunicació i d'intercanvi amb les famílies.

El proper 2025 l'escola arribarà als seus 50 anys de vida, però alhora deixarà de ser C.E.I.P. per integrar-se al nou Institut-Escola, un canvi de cicle que ens obliga a recuperar el llegat d'aquest centre, on han crescut i s'han educat tantes generacions de santpolencs i santpolenques, per tal de retre-li l'homenatge que mereix, abans d'encetar aquesta nova etapa.

Bibliografia

📖 Sauleda Parés, Pere; Sauleda Parés, Jordi. *Les noves escoles*. Sant Pol de Mar, 2005
 📖 <https://blocs.xtec.cat/santpaumediproper/>

Fonts documentals

📖 Arxiu Municipal de Sant Pol de Mar

Imatges

📖 Arxiu Pere Sauleda
 📖 Beneta Vila

Des de la direcció del centre s'està treballant amb l'AFA de l'escola per realitzar un taller de restauració dels gegants de l'escola

Una merescuda celebració oberta a tot el poble

Mig segle de vida és una xifra digna de celebrar i l'escola Sant Pau té previst fer-ho en diferents moments del curs 2024-2025 amb activitats dirigides tant a la comunitat educativa formada per mestres, famílies, exalumnes i antics docents, com al conjunt de la població.

Des de la direcció del centre s'està treballant amb l'AFA de l'escola per realitzar un taller de restauració dels gegants de l'escola durant aquest primer trimestre del curs amb el propòsit que els gegants estiguin ben guarnits de cara a una rua de celebració al gener que formarà part dels actes de les Festes de Sant Pau.

D'altra banda, l'escola té previst estrenar un nou gegant commemoratiu dels 50 anys del centre de cara als volts de Sant Jordi.

I una tercera proposta és una exposició retrospectiva de les cinc dècades de l'escola Sant Pau, temps durant el qual hi ha hagut una notable evolució tant de les instal·lacions com del model educatiu.

La celebració de tant notòria efemèride arriba en un curs de molts reptes per a l'escola Sant Pau i el seu equip directiu, atès que convergeixen la finalització de les obres d'ampliació del centre i la inauguració del nou edifici, amb els propis actes de celebració del 50 aniversari i la fusió dels equips directius de l'escola amb el de l'institut de secundària.

El curs del 50è aniversari

Aquest curs que iniciem és especial. L'escola celebra el seu 50è aniversari. El curs 1974-1975 començava la vida a l'escola Sant Pau.

Sento una enorme responsabilitat i, a la vegada, és un honor poder escriure en nom d'altres companys i companyes que han dedicat els seus anys a l'educació.

50 anys són molts anys en els quals hem viscut infinitat d'esdeveniments, sofert canvis de currículum, lleis, decrets,... Hem fet un llarg camí, enfrontant-nos a reptes i superant obstacles, però sempre amb esperit de superació i dedicació.

En aquests 50 anys han passat molts alumnes que s'han format a les nostres aules, moltes famílies que han acom-

panyat l'alumnat i molts mestres que han aportat el millor de cadascú i cadascuna. Així com el personal d'administració, neteja i menjador. Tots han contribuït a enriquir la comunitat educativa i fer de l'escola un lloc únic.

Al llarg d'aquest curs anirem trobant moments per a recordar, homenatjar, somriure i agrair a aquells que han passat pel centre i han estat al nostre costat en algun moment d'aquests 50 anys.

Celebrar el 50è aniversari és construir un pont entre el passat i el present per a poder continuar el camí cap el futur.

Felicitats a tots i totes!

Conxi Blànzez
Directora de l'escola Sant Pau

MIG SEGLE DE VIDA QUE DONARÀ PAS AL NOU MODEL D'INSTITUT- ESCOLA

La celebració dels 50 anys de l'escola Sant Pau arribarà acompanyada de la finalització de les obres d'ampliació del centre, que donaran pas a la seva reconversió en un institut escola. És a dir, un centre docent que reunirà en un mateix edifici totes les etapes educatives des d'Infantil fins a Batxillerat.

Fins al curs 2015-2016, l'alumnat que finalitzava el darrer curs d'educació primària a l'escola Sant Pau havia de desplaçar-se a un altre poble per poder cursar el batxillerat. Per evitar-ho, ja feia temps que les famílies i l'Ajuntament de Sant Pol havien pressionat al Departament d'Educació de la Generalitat per aconseguir que la vila tingués el seu propi institut.

Va ser a principis de març del 2015 quan es va celebrar una primera reunió informativa sobre la posada en marxa del nou Institut de Sant Pol, en la que es va donar a conèixer el projecte pedagògic de la mà del nou equip directiu. Un nodrit grup de famílies de Sant Pol, la nova directora de l'institut, Astrid Roig, i el cap d'estudis, Enric Abadal, van valorar molt positivament el naixement del centre i van destacar com a objectius del nou projecte la millora dels resultats educatius i de la cohesió social. S'anunciava que el nou centre treballaria per fomentar la inclusió, l'esforç individual i el treball cooperatiu, impulsant les innovacions pedagògiques tecnològiques, l'educació en valors i la coresponsabilitat amb les famílies. També s'implementaria la metodologia AICLE, que consisteix en l'aprenentatge integrat de continguts i llengua estrangera.

A l'agost d'aquell mateix any s'instal·laven a les pistes esportives del Parc del Litoral els tres primers mòduls prefabricats necessaris per iniciar les tres línies de 1r d'ESO. La resta de mòduls (vuit en total) s'anirien implantant a mesura que es s'anessin obrint els cursos successius.

D'aquesta manera, el mes de setembre del 2015 obria les seves portes el nou Institut de Sant Pol-La Vallalta, que acollia també alumnat de Sant Cebrià i Sant Iscle. Es tractava d'un institut de nova creació sense edifici propi, amb

Reunió informativa per a les famílies, amb la directora de l'institut Astrid Roig, el cap d'estudis, Enric Abadal, l'alcalde de Sant Pol, Montserrat Garrido, i l'inspector d'Educació de zona, Amadeu Reverter (març 2015)

Les aules modulars es van instal·lar a les pistes esportives del Parc del Litoral (agost 2015)

una estructura modular, també coneguda amb el malnom de barracons.

Iniciava la seva activitat amb un total de 77 alumnes matriculats a 1r d'ESO, dels quals una cinquantena eren de Sant Pol. Tot i que la previsió inicial era d'un centre de dues línies, el volum d'alumnes va permetre l'obertura d'una tercera aula. Igualment, es va ampliar el nombre de docents amb un claustre format per 9 professors i professores.

La posada en marxa de l'institut evitava la dispersió que hi havia hagut en anteriors cursos, quan els alumnes de Sant Pol s'havien repartit, principalment, entre els diferents centres de Canet i Calella.

Ara que s'havia aconseguit posar en marxa l'institut, el següent objectiu era construir un edifici permanent d'obra que deixés enrere la provisionalitat dels mòduls prefabricats.

És per això que en el Ple del 27 de juny de 2018 l'Ajuntament va aprovar la modificació puntual del Pla General d'Ordenació Municipal per a la delimitació de les reserves d'equipament, tràmit necessari per poder cedir al Departament d'Educació un terreny per edificar la seu del centre d'educació secundària. Es tractava d'uns terrenys situats a continuació de l'escola Sant Pau i la modificació puntual del PGOM també preveia el desenvolupament urbanístic del Pla Parcial 12, a l'altra banda de la carretera, que contemplava la construcció de 94 habitatges, 30 dels quals havien de ser de Protecció Oficial.

Un any més tard, però, les eleccions municipals propiciaven un canvi de govern que deixava en paper mullat els tràmits fets fins al moment. El nou equip de govern

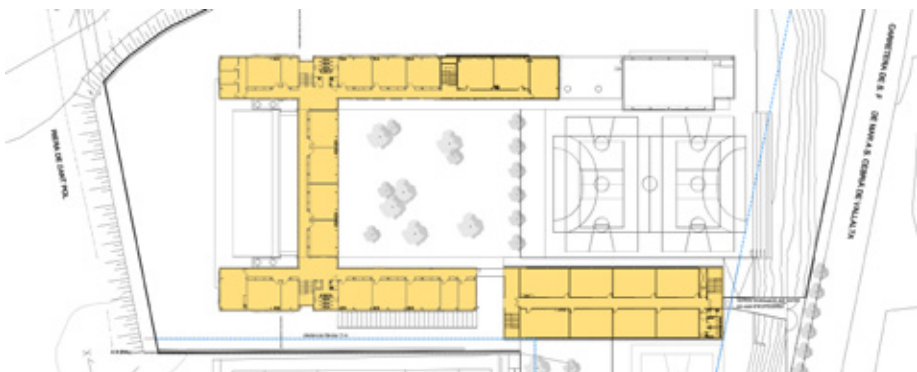
L'institut de Sant Pol va començar a funcionar al curs 2015-2016

El primer claustre va estar format per 9 mestres

El Ple del 27 de juny de 2018 va aprovar els primers tràmits per a la construcció del nou institut

Plànol de l'ampliació de l'escola Sant Pau

Imatge aèria del recinte prèvia a les obres d'ampliació, amb les dues fases d'ampliació projectades

es mostrava contrari a un desenvolupament urbanístic que impliqués un creixement a les afores de la vila i apostava per el model d'un institut escola que englobés tot l'ensenyament obligatori i postobligatori entre els 3 i els 18 anys. Un projecte consensuat entre el Departament d'Educació i l'Ajuntament de Sant Pol de Mar que ja s'ha aplicat a d'altres poblacions.

Aquesta proposta suposava poder executar el projecte en un temps molt inferior i amb molts menys tràmits burocràtics, ja que l'Ajuntament podia fer les obres necessàries sense haver de cedir els terrenys i sense haver d'esperar a la consignació pressupostària per part de la Generalitat.

D'aquesta manera, el consistori es feia càrrec del projecte i la Generalitat retornaria el cost de la inversió pràcticament en la seva totalitat mitjançant la signatura d'un conveni entre ambdues administracions. En aquest sentit, el pressupost de l'obra era de 4 milions d'euros, dels quals la Generalitat aportaria 3,2 milions.

Aquest canvi de rumb, però, tampoc seria un camí de roses. D'una banda, perquè la tramitació del projecte i l'inici de les obres patirien diferents contratemps que comportarien endarrerir el seu inici. I, de l'altra, perquè el nou model de centre suposava integrar les direccions de l'escola i de l'institut en un sol claustre, amb les reticències inicials que això podia provocar en dos models educatius diferents i independents fins al moment.

Finalment, el projecte que es portaria a terme consistia en ampliar l'actual edifici de l'escola Sant Pau en dues fases. La primera d'elles es va iniciar el 30 de novembre de 2020 i va consistir en ampliar l'espai buit que hi havia entre l'ala oest de l'aulari i l'edifici dels vestidors i gimnàs, els quals van quedar connectats a través d'un porxo en planta baixa. Era una construcció d'edifici en planta baixa i planta primera seguint els paràmetres i acabats de l'edifici ja existent, que li donava continuïtat i seguia les mateixes característiques tècniques i formals.

I malgrat que al febrer del 2021 es va donar llum verda a la segona i última fase de la transformació de l'escola Sant Pau en institut escola, no va ser fins a les vacances de Nadal del 2023 que van començar els treballs de la segona fase d'ampliació, encara vigents. Segons el calendari previst, les obres haurien d'estar enllestides a principis de 2025 per tal que l'institut escola de Sant Pol iniciï aquesta nova etapa amb l'arrencada del curs 2025-2026.

Les obres haurien d'estar enllestides a principis de 2025 per tal que l'institut escola de Sant Pol iniciï aquesta nova etapa amb l'arrencada del curs 2025-2026

Obres de la primera fase d'ampliació (novembre 2020)

Obres de la segona fase d'ampliació (gener 2024)

BENETA VILA I POMÉS: "AMB VUIT ANYS SENTIA QUE VOLIA SER MESTRA PER ESCOLTAR ELS NENS"

Sara Aguado

Els primers quatre dies de vida li deien Maria i, tot i que finalment la van batejar com a Beneta, a la bossa de confits va quedar amb el nom de Maria Assumpta. **Beneta Vila i Pomés** va néixer l'any de la gran nevada, un 12 de desembre de 1962. Filla de Sant Pol, cada dia de bon matí es remulla al mar i, d'entre d'altres rutines, ens confia que aquestes petites "vacances" diàries són la clau per a la felicitat. L'atzar i l'hospitalitat han jugat un paper essencial a la seva vida i està de celebració, ja que aquest setembre commemora quaranta anys de mestra al col·legi Maristes Valldemia de Mataró, coincidint amb el cinquantè aniversari de l'escola Sant Pau. Totes fites d'una trajectòria vital dedicada a l'ensenyament.

Les targes del bateig amb els dos noms que se li posaren

La Beneta en els seus primers anys de vida

La Beneta a l'aerport el dia que va marxar per primer cop a Irlanda, sola i amb 13 anys (1976)

La família Scully va acollir la Beneta durant les seves primeres estades a Dublín

Membre d'una família nombrosa...

Com tantes d'altres a Sant Pol. Única filla envoltada de cinc germans nois. La nineta dels ulls del meu pare.

Quins records et porten a la infància?

Jugàvem molt al carrer. Semblava que la mare ens ho permetia tot i que el pare era més estricte; ens protegia molt. Tot i així, en qüestions acadèmiques era ell qui m'animava i ajudava a estudiar. Encara guardo les llibretes amb notes de vist-i-plau i la data de revisió al costat dels deures. Recordo aquella època, quan tot ho havíem d'aprendre de memòria, que el pare em despertava de matinada per repassar. Jo estudiava i ell em preguntava després, mentre feia mecanografia. La mare, en canvi, quan veia que alguna cosa em costava, em deia que ho deixés estar. Era més de "sigues feliç i si t'agrada fer-ho, doncs fes-ho".

Es podria dir que vas créixer amb aquests dos contrastos?

Sí. Amb la mare, la sensació era de que tot era possible i amb el pare era no a la diversió i sí als estudis. He crescut amb aquesta dualitat. Recordo que la mare deia: "Jo vull fills treballadors i bones persones, feu el que us agradi però feu-ho amb alegria" i, en canvi, el pare pensava més en el demà. Ara bé, de petita tenia la sensació que a mi no m'escoltaven. Tenia vuit anys quan vaig sentir que volia ser mestra per escoltar els nens.

La teva etapa escolar va coincidir amb diversos canvis

i reformes educatives al poble. Com vas viure aquesta època?

Doncs mira, als quatre anys vaig començar anant al col·legi de nenes de les «Hermanas Dominicanas», al carrer Manzanillo. Sembla ser que no hi vaig durar ni una setmana perquè els plors se sentien des de casa! Aleshores em vam portar a les «Escuelas Nacionales Juan XXIII» del carrer Santa Clara -l'edifici modernista de l'arquitecte Ignasi Mas i Morell on el meu avi Vila en va ser el mestre d'obres-. Era una escola semi unitària amb quatre aules i dues entrades. A una hi deia "Escuela de niños" i, a l'altra, "Escuela de niñas". El pati estava separat per una paret amb una porta petita i els nens estaven repartits en dues aules segons l'edat. Les nenes de sis a catorze anys anaven totes juntes a una única aula i a l'altra classe restant els nens i nenes del parvulari. Va ser a segon de primària quan ens van barrejar nens i nenes, estimbant la paret del pati. I quan feia tercer es va instaurar l'EGB: era el curs 1970-71.

Arribem al 1970, any en què es va regular l'Educació General Bàsica (EGB). En quin sentit els teus pares van contribuir en els canvis educatius d'aquesta època al poble?

El pare es va anar involucrant en l'educació. Va fer passos per disposar dels terrenys del costat del camp de futbol. Aleshores s'hi va construir l'Escola Sant Pau, que es va inaugurar el setembre del 1974 i que, per cert, enguany compleix cinquanta anys! Així mateix, la mare va ser cuinera. Els canvis més notables a la nova escola, compartida amb Sant

Cebrià, van ser que hi havia una aula per a cada nivell i crec que es va crear l'associació de pares per aconseguir professorat qualificat per impartir Música i Educació Física.

I als tretze anys, en acabar l'educació secundària, va esdevenir una fita important a la teva vida. Què va passar?

El curs 1975-76, quan jo feia vuitè, al costat de casa va venir a viure en Noel, un noi irlandès. Ell i la seva dona Josefina van començar a fer classes d'anglès particulars i el pare em va proposar que hi anés. En acabar l'EGB el pare i en Noel em van dir si volia anar un mes a Irlanda a casa de la seva família. Llavors a l'escola s'estudiava francès.

I amb aquesta edat vas viatjar sola a Irlanda. Què vas pensar quan vas sentir parlar d'aquell país?

Quan el pare em va suggerir d'anar a Dublín, no ho vaig dubtar ni un moment. Em venia al cap Eurovisión i la Karina guanyant el concurs *Pasaporte a Dublín*, (riu). És el què es veia a TVE, l'únic canal que hi havia. Clar, hem de tenir en compte que per a la meua família, Vergós -el poble on va néixer la mare- era el lloc més llunyà on anàvem. Jo no havia anat mai sola en tren, ni a Calella! I molt poca gent anava amb avió. Tampoc era habitual viatjar a l'estranger, com a molt s'anava a Andorra. Quan jo vaig anar a Irlanda, només feia vuit mesos i mig que en Franco havia mort i jo tenia tretze anys.

No t'imaginaves què hi trobaries...

Els sis germans Vila Pomés, amb la Beneta com a única noia, davant la façana marítima de Sant Pol

Era el mes d'agost, els pares em van acompanyar a l'aeroport i ja no hi havia marxa enrere. Ens vam acomiadar i ells des del balcó de l'aeroport van veure com s'enlairava l'avió. Curiosament, al costat seu hi havia una família de Tàrrega que també havien acomiadat la seva filla i ves per on que aquella noia seia al meu costat. No n'he sabut mai més res. Només recordo que es deia Teresa, tenia 18 anys i anava a estudiar a Sligo, una petita ciutat a la costa oest d'Irlanda. A l'aeroport de Dublín em va recollir la Jean, una de les germanes d'en Noel. Durant aquell mes no em vaig moure d'aquella família, va ser una bona immersió lingüística i cultural! I això que jo d'anglès en sabia ben poc, tanmateix em van acollir com a una més de la família.

I arribes a Dublín...

Era una família molt nombrosa, tenien dotze fills i els dos grans ja eren casats i afillats. La mare era mestressa de casa i el pare treballava de repartidor a l'empresa lletera Premier Dairies. Durant la meva estada alguns dels fills i jo ajudàvem a repartir les ampolles de llet per les cases del barri. Vivien a Finglas, un barri del nord de Dublín, en una casa de dues plantes amb un jardinet a davant i un hort al darrera on hi cultivaven el que posaven a l'olla. A la planta baixa hi havia una saleta, una cuina menjador, un traster i un petit bany, i a dalt hi havia un bany més gran i tres dormitoris: un de petit per als pares, un de mitjà per als tres germans i el gran per a les set germanes. En arribar jo, per hospitalitat, van enviar els nois

a dormir a la saleta i ja tens "la princesa convidada" amb un dormitori per a ella sola. Quan me'n vaig adonar, vaig demanar de dormir amb les noies, clar.

Parlem d'una època on els intercanvis culturals encara no eren tan habituals. Què recordes de l'estada amb la família?

Recordo el primer dia amb la taula parada per sopar i tota la família al voltant. Em van cridar l'atenció els seus costums: com sopar a les sis de la tarda, que no feien servir tovallons ni estovalles, que paraven individuals i posa gots, que a taula hi hagués llet en comptes d'aigua, que no posessin pa -el pa, fet per la mare, era com de motlle i normalment servia per fer entrepans o per acompanyar la sopa- o que sempre hi havia patata bullida amb pell. Ells la pelaven amb forquilla i ganivet i jo, clar, volent-los imitar, la primera patata va sortir volant i va anar a parar al plat d'un dels nois de la família. Imagina't quina vergonya! Quan em vaig quedar sola em vaig posar a plorar. No ho volia reconèixer, però ja em començava a enyorar. Aquell vespre, quan vaig fer la primera trucada als pares, a cobrament revertit, em van preguntar com estava i els vaig dir que estava bé. Era conscient que jo havia acceptat fer aquell viatge que havia costat molts diners, doncs un bitllet d'avió crec que costava unes cent mil pessetes, uns 600 euros. Ni se'm va passar pel cap tornar cap a casa per més que m'enyorés. Aleshores la primera setmana em va costar de passar, però aviat em vaig adaptar. Amb la família fins i tot vaig anar de vacances al seu poble, al comtat de Limerick. Després ni volia tornar a casa!

I a partir d'aquí, no has trencat mai el vincle amb Irlanda.

Hi vaig anar quatre estius seguits. No obstant, als quinze anys vaig anar a casa del germà gran perquè a la família irlandesa no els feia gràcia tenir-me enmig de tants nois amb una edat semblant a la meua. Mai més he deixat d'anar a Irlanda, hi tinc moltes amistats i segueixo estant en contacte sobretot amb els Scully, la meua primera família i amb els Costello, que és on vaig anar fer d'*au pair* per primera vegada quan vaig acabar magisteri als vint anys.

Es podria dir que ets de les primeres *au pairs* de Sant Pol? Encara no era una figura coneguda, oi?

Jo crec que ja se'n començava a parlar. Era una oportunitat per aprendre una llengua a l'estranger. Feies de "minyona" però alhora tenies allotjament, menjar i un petit sou i també disposaves d'unes hores per poder fer classes d'anglès. Era una manera molt econòmica d'estudiar i cobrir despeses per viure.

Però encara no pensaves en l'anglès com a dedicació professional.

No. Era un a més a més. Jo havia fet l'EGB a Sant Pol; el BUP i el COU a l'institut de Calella; el Magisteri de Ciències a Girona, i sabia que després volia anar a passar un curs a Irlanda. Pensava que quan tornaria estudiaria Geologia! I això va ser perquè recordo que alguns professors m'hi havien il·lusionat en aquest camp.

Aleshores, quan ho lligues tot?

Doncs jo vaig fer d'*au pair* des l'octubre del 1983 al juny del 84 i al curs següent la meua intenció era començar a fer Geologia, però la meua mare em va dir: "per les pedres, ni un duro!" i vaig optar per la Filologia Anglesa, tot i que no la vaig començar en aquell moment perquè el dia que anava a matricular-me em van trucar del col·legi Maristes Valldemia de Mataró per cobrir una vacant de llengua anglesa. El mestre que hi havia va passar les oposicions i deixava la plaça dos dies abans de començar el curs! Aquest setembre ha fet quaranta anys que hi sóc. Qui m'ho havia de dir! Estava convençuda que només hi estaria un curs i que després me n'aniria a córrer món i aprendre més idiomes.

Et vas fer oficialment mestra d'anglès com per atzar...

Bé, la meua titulació d'anglès era de Cambridge. Això demostrava els coneixements que tenia de la llengua però oficialment el que em servia era la titulació de magisteri. Es veia a venir que en un futur necessitaria una titulació homologada, així que el següent curs

em vaig matricular de Filologia Anglesa a la Universitat de Barcelona. Compaginava feina durant tot el dia i estudis a la nit. De fet vaig cursar aquesta segona carrera a poc a poc, en sis anys.

La teva dedicació a l'aprenentatge i alhora a l'ensenyament ha sigut una constant a la teva vida. A més a més, acabes dedicant-te a l'intercanvi cultural, també una mica de forma imprevisible, no?

Els maristes organitzaven uns cursos d'estiu a Irlanda. Eren estades d'un mes on els alumnes s'allotjaven amb famílies, anaven a classe al matí i feien activitats de lleure i culturals a la tarda. Va passar que un dels germans maristes que havia d'acompanyar el grup d'estudiants es va posar malalt a última hora i em van demanar de substituir-lo. Així que vaig dir: "cap problema" i vaig acompanyar-los.

T'agrada la gent...

Sóc una persona oberta i com que Irlanda m'agrada tant, a partir d'aquella substitució cada estiu vaig seguir anant-hi com a monitora amb grups de la meua escola i també d'altres escoles maristes de Catalunya. Ho vaig fer més de quinze estius. Sempre m'ha atret la gent de fora, sobretot. Ja de ben petita m'emportava a voltar per Sant Pol alguns turistes que s'allotjaven a l'hotel de davant de casa i els devia fer explicacions en castellà o en català, ves a saber! He viatjat, però molt poc com a turista. La majoria de llocs on he anat és perquè hi tinc algun vincle, algun conegut o a fer voluntariat.

Una altra forma de conèixer món sense fer el turista...

A més, ja fa catorze anys que al Valldemia acollim *speaking assistants*, gent jove universitària de parla anglesa que fan de suport oral a l'aula. N'han vingut del Regne Unit, Irlanda, Austràlia, EUA i Canadà. Aquí viuen amb famílies de l'escola i els mestres d'anglès som qui els acompanyem en aquest projecte. Sovint, però, es crea un vincle que va més enllà de l'escola. Per molts d'ells m'he convertit en la seva *auntie* (tieta). Moltes vegades me'ls enduc a Sant Pol

o a Vergós i els convido a fer plats típics de la seva cultura, no sabeu pas la de receptes que han fet de les seves mares o àvies! la majoria d'elles originàries de països asiàtics. Continuo amb contacte amb molts d'ells i quan han tornat de viatge per aquí, m'han visitat.

És a dir, que l'acollida i l'acompanyament és converteix en una altra de les teves vocacions.

Això em ve de petita. Recordo molt haver cuidat el meu germà i els meus cosins més petits per part de mare, que en tinc un bon reguitzell. També feia de cangur durant la meua època d'estudiant. Mira, amb tretze anys vaig cuidar un nen que només tenia quinze dies! Fer de cangur a l'estiu i a les nits de caps de setmana s'ha fet molt a Sant Pol. Els cangurs de nit anaven molt bé perquè podia estudiar mentre els nens dormien i de passada guanyava alguns calerons.

Té molt de mèrit, la poc visible feina de les cures.

Per a mi, a vegades és més fàcil cuidar dels altres que d'un mateix. De molt jove neteta he cuidat i fet companyia a familiars i coneguts: els meus cosins Maria i Bruno; ties i oncles avis, l'avi matern, les veïnes Carmen i Teresa, i l'última persona que he cuidat és la mare malalta d'alzheimer, sis anys depenent.

Fins a quin punt creus que és important la pràctica de les cures o l'hospitality?

Mira. Vaig anar a una xerrada on parlaven d'això. I la pregunta era: en un jaciment, com se sap si un os és humà o d'animal? Quan un animal es trenca el fèmur no pot sobreviure, ningú de la seva espècie el pot cuidar. En canvi, un fèmur humà es pot recuperar de la lesió gràcies a que algú en tindrà cura. Però mira, fa poc vaig llegir un article on deia que s'havia comprovat que algun tipus de formigues s'ajudaven i tenien cura les unes de les altres. La formiga fustera de Florida és capaç d'identificar ferides a les extremitats de les seves companyes i tractar-les, bé sigui netejant-les o amputant-les amb la boca. Mostraven la imatge d'una formiga llepant les ferides d'una pota d'una altra formiga.

Beneta Vila sempre comença el dia amb un bany a la platja de Sant Pol

Interessant. Has pensat a reprendre la Geologia?

En aquests moments no i més endavant crec que tampoc. A mi el que m'agradaria ara és aprendre sobre el terreny. M'encantaria visitar a peu tot Catalunya, escoltar com es parla a cada lloc, trepitjar el territori i d'aquí fàcilment tornaria a sortir la Geologia, però de manera pràctica. Ves a saber!

Segons tu, quina és la clau per mantenir aquesta alegria que et caracteritza?

Això deu venir de fàbrica, jo no en sóc conscient que sigui tan alegre. Tinc alts i baixos com tothom. Quan estic concentrada amb la feina no suportó que em molestin i fàcilment puc engegar algú a dida. El que si et puc dir és que molts dies de l'any em llevo jo abans que el Sol, em prenc un suc natural i amb les lleganyes encara enganxades ja sóc a mar. Això em dóna energia per a tot el dia. I per reforçar, m'encanta, cada dia al migdia, baixar a peu de la feina fins l'estació de Mataró, agafar el tren, seure sempre de cara a mar i sentir-me turista a casa. Quan el tren arriba a Sant Pol m'escup a mar de nou, faig un capbussó i pujo a casa a dinar. Són les meves mini vacances de cada dia. A la tarda torno a treballar més fresca que una rosa. Això sí que em fa sentir alegria!

AFA SANT PAU, SEMPRE AL COSTAT DE LES FAMÍLIES

L'Associació de Famílies d'Alumnes (AFA) de l'escola Sant Pau té per objectiu participar i enriquir el projecte educatiu del centre, així com afavorir els lligams que s'estableixen entre les famílies, l'escola i el poble. Tot plegat per a millorar la qualitat educativa dels infants i la qualitat de vida de les famílies mitjançant la col·laboració directa amb la direcció de l'escola.

AFA Sant Pau

Ateneu Popular
A Tot Drap
Agrupació Escolta el Nus
Amics de les Arts
Ampa Institut Sant Pol-La Vallalta
Associació Fira Alternativa
At. Club Sant Pol
Centre Cultural i d'esbarjo
Cineclub Akira
Club Bàsquet Sant Pol 07
Club Nautic Sant Pol de Mar
Club Petanca Sant Pol
Club Petanca Santpolenc-Maresme
Club Tennis La Riera
Club Tennis Sant Pol
Colla de Geganters
Col·lectiu Feminista de Sant Pol
Comissió de Reis
Crisol
Dimoni d'Or
Esbart Dansaire
Grup L'Hotel
La Infernal de la Vallalta
Penya Melons
Penya Sarau
Penya Xíndries
Sant Pol Jocs
Unió d'Establiments i Serveis
Volades Santpolenques
Vòlei Sant Pol

L'AFA actual es va renovar fa poc més de dos anys i aquest és el tercer curs que està en funcionament. Actualment l'AFA té 192 socis i està formada per una junta que integren 15 persones organitzades en diferents comissions.

La comissió de presidència està formada per tres membres: presidència, tresoreria i secretariat, i la resta de comissions estan formades per un o diversos representants. Actualment hi ha les següents comissions: extraescolars, medi ambient, infraestructures, menjador, festes, xerrades, comunicació i s'està incentivant una nova comissió de gegants. Totes elles funcionen de manera autònoma, però hi ha un grup impulsor format per cinc membres que tenen una visió més global de tot el que es porta a terme a l'AFA.

L'AFA s'encarrega de tots aquells serveis complementaris als quals no pot arribar l'escola i gràcies a les quotes de les famílies associades, es poden tirar endavant projectes per millorar l'escola, com ara tendals pels patis, millores dels espais de joc o el bibliopati.

Alhora, ser soci de l'AFA aporta beneficis a les famílies, com ara descomptes en les activitats extraescolars de l'escola, tan diverses com robòtica, teatre, dansa, aikido, futbol sala, bici,

anglès, música, patinatge, etc. Per donar-les a conèixer, s'organitza una gran festa d'activitats extraescolars en què l'alumnat pot mostrar el que han après i es presenten noves activitats.

L'entitat també ofereix monitoratge gratuït d'infants en reunions al centre i organitza casals de Nadal i de Setmana Santa per promoure la conciliació familiar.

A més, es promouen tallers ambientals i s'ha recuperat l'hort de l'escola, mentre que amb la comissió de festes es treballa per mantenir celebracions tradicionals de tot l'any amb festes d'inici i comiat de curs.

Més enfocat a les mares i als pares, també s'organitzen xerrades per donar eines i acompanyament a les famílies en els moments de creixement dels infants.

Un dels reptes que tenen de cara al proper curs es com farà la seva fusió amb l'AFA de l'institut de Sant Pol, un cop l'escola i l'institut ocupin el mateix edifici, qüestió que serà tractada en els propers consells escolars.

De feina en tenen molta i l'ajuda sempre és benvinguda, així que si voleu col·laborar amb l'AFA de l'escola Sant Pau, us hi podeu posar en contacte amb el correu ampaspau@gmail.com

L'AFA col·labora amb causes solidàries, com la xocolatada pel càncer infantil

Reunió de la Junta

L'AFA va construir el Bibliopati

L'actual Junta de l'AFA

L'AFA ha recuperat l'hort de l'escola

ATENCIÓ, SANTPOLENC!

Un poble no es fa solament muntant fires i festes al carrer, per molt exitoses que siguin. Un poble no es cohesiona tan sols quan els seus ciutadans s'identifiquen amb un reclam vistós, ja sigui històric o turístic. Un poble agafa gruix i tremp de debò quan la seva gent es compacta darrere un problema que, d'entrada, afecta a una part i no al tot. Un poble es fa savi quan cada ciutadà té clar que ajudar l'altre avui és una manera d'ajudar-se ell mateix demà.

I un poble, és clar, se sent segur quan té el convenciment que les autoritats del municipi es batran amb coratge i determinació pel benestar dels administrats, fins i tot quan aquesta tasca no llueix tan com l'anunci d'una nova fira.

Els veïns de l'entorn de la Plaça de l'Hotel tornem a estar afectats per la greu amenaça que el poble, amb l'anterior ajuntament fent-li costat, va saber aturar provisionalment l'any 2019. Una operadora de telefonia reprèn el projecte d'instal·lar una torre de repetició d'alta potència d'irradiació en un terrat privat, sense que els propietaris semblin haver pensat ni per un moment en el perjudici que això pot comportar als seus mateixos arrendataris i a tot el veïnat. El seu veïnat!

Ja tenim 1000 signatures recollides. Perquè aquest veïnat ha tornat a apel·lar al sentiment de poble dels santpolencs i el poble, savi com és, fa pinya per encertar l'ull de Goliath en una lluita que és desigual però de cap manera incerta. David guanyarà!

Signat
Plataforma Antenes Fora

EL PIANO DE CONXITA BADIA

Les persones que sigueu usuàries de la sala municipal Josep M. Ainaud de Lasarte haureu observat que, des d'aquest estiu, hi figura un piano de paret. A continuació us expliquem la seva història.

Concepció Badia i Millàs (Barcelona, 1897-1975), més coneguda com a Conxita, esdevingué una de les sopranos més destacades del segle XX en el camp de la cançó culta i popular. Al llarg de la seva vida artística, els seus tres grans mestres foren Enric Granados, Pau Casals i Manuel de Falla.

La seva carrera internacional la portà als principals escenaris del món i li valgué la devoció dels principals compositors i músics contemporanis que conegué dins i fora de Catalunya. A més de cantar en els més variats gèneres –música de cambra, lieder, grans oratoris, cançó popular, etc.–, fou una excel·lent pianista i va desenvolupar una important carrera com a professora de cant, amb deixebles tan destacades com Montserrat Caballé.

Conxita Badia va estar sempre molt lligada a Sant Pol de Mar, on hi va passar molts estius, fins al punt que la vila li va dedicar el nom d'un dels seus carrers.

Durant les seves estades a la nostra vila, Badia no deixava mai aparçada la seva passió per la música i tenia la necessitat d'assajar amb un piano.

Inicialment utilitzava el de la casa de la família Sauleda, al carrer Manzanillo, ja que Conxita Badia i Antoni Sauleda Paulís mantenien una gran amistat des que es van conèixer en la seva etapa com a condeixebles d'Enric Granados.

Un dels seus fills, el fotògraf Pere Sauleda, recorda com els seus pares l'obligaven a ell i als seus germans a sortir del menjador de casa mentre la Conxita assajava, per no molestar-la. Badia va seguir mantenint amistat amb els Sauleda també després de la mort de l'Antoni, com ho demostra el poema i la dedicatòria que la Conxita, just un any abans de la seva mort, va donar a la Marcelina, l'esposa de l'Antoni Sauleda.

Arrel de la mort d'Antoni Sauleda Paulís, la Conxita ja no va gosar demanar el piano dels Sauleda per assajar quan s'estava a Sant Pol, de manera que en va fer portar un a casa de la seva filla, Mariona Agustí Badia, que tenia un dels pisos que hi ha al número 13 del carrer de la Plaça.

El propietari inicial del piano havia estat el destacat violonista i pedagog musical Enric Ainaud Sánchez. A la seva

Conxita Badia, tota una vida dedicada a la música

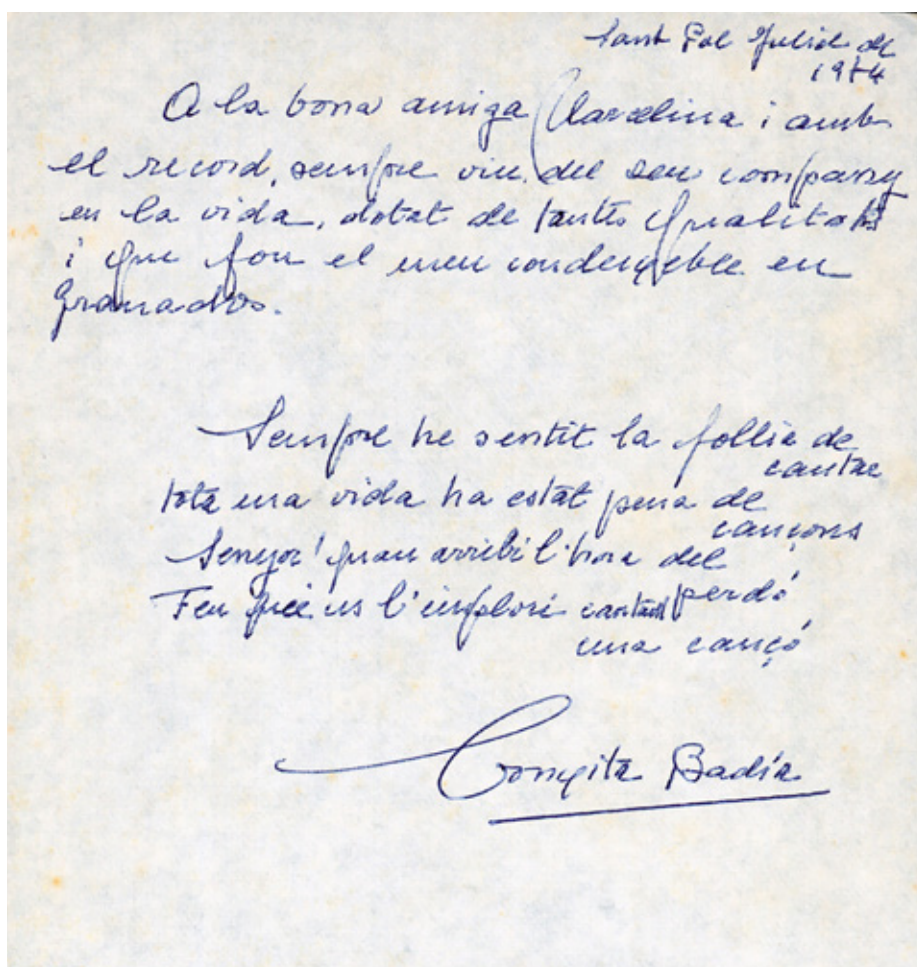

La soprano, en una imatge de 1939

mort, l'any 1958, el piano es traslladà al domicili del seu nebot, Josep M. Ainaud de Lasarte, qui estava casat amb Carme Agustí Badia, la menor de les filles de Conxita Badia.

Per tant, van ser Josep M. Ainaud de Lasarte i Carme Agustí Badia, també professora de piano, els qui van portar el piano a Sant Pol, però com que al seu pis no hi cabia el van acabar posant al pis de la seva germana Mariona Agustí Badia. A partir d'aquell moment, tant Conxita Badia com qualsevol de les seves filles, netes o besnèts tocaven el piano sempre que en sentien la necessitat.

I un apunt més: Mariona Agustí Badia es va casar amb Jordi Bonet Armengol, l'arquitecte que va dirigir la coordinació de les obres del temple de la Sagrada Família des de 1985 fins al 2012. Fins al darrer dels seus dies va seguir vinculat a les obres de la Sagrada Família com a director emèrit, alhora que va dur a terme una tasca divulgativa i d'interpretació sobre l'obra de Gaudí amb conferències arreu del món. Jordi Bonet i Mariona Agustí tingueren sis fills. Ha estat una d'aquestes filles, Montserrat Bonet Agustí –neta de Conxita Badia–, qui ha portat a terme els tràmits de la donació del piano a l'Ajuntament de Sant Pol.

Dedicatòria que Badia va fer a Marcelina Parés

200 ANIVERSARI DE JOSEP ANSELM CLAVÉ I CAMPS (1824-1874)

Miquel Peralba i Cirera

El polític, compositor i escriptor va ser l'impulsor del moviment coral a Catalunya i va deixar empremta a molts municipis com Sant Pol, donant nom a la plaça de l'Hotel.

"L'exposició una mica detallada de la vida tan complexa de Josep Anselm Clavé podria ser el tema per una voluminosa novel·la d'aventures, plena d'incidents de tota mena, carregada d'acció i emmarcada en els ambients més diversos: polítics, socials, artístics, etc." Amb aquestes paraules d'Oriol Martorell deixà clar que com a molt podríem fer un resum de la seva vida sense tenir en compte la seva obra com poeta, periodista i polític que no podem destriar de la seva faceta més important, la de músic.

Sovint el primer que admirem d'un compositor són les seves obres, deixant de banda el motiu que ha inspirat l'autor a l'hora d'escriure la partitura. Per Clavé la música no era una finalitat en si mateixa sinó una eina per obtenir uns objectius socials

i també musicals. Volia donar als treballadors, com ell deixà escrit, *"una educació moral de que los más carecen, hábitos de cultura que no tenían"* i treballava perquè *"los coros euterpenses sean en las poblaciones donde residen, fecundos generadores de paz, de orden, de concordia y de progreso"*. Tot això mitjançant la música.

Clavé tingué l'encert de donar al seu públic, cantaires i oients, una expressió musical proporcionada a les seves possibilitats d'assimilació i comprensió. La seva música anava adreçada a les classes populars treballadores. com diu Apel·les Mestres (1854-1936) contemporani seu i primer biògraf: *"A Clavé se li ha imputat el crim de rebaixar l'art de la música fent-lo accessible a totes les intel·ligències"*. Això, sense cap mena de dubte, mantenint la qualitat musical de les seves obres.

A mitjans del segle XIX amb l'obertura de nous teatres, va ser la fundació de casinos i entitats recreatives on els cants i els balls foren el motor d'un canvi estètic de la societat arreu de Catalunya. No era fàcil entendre per una persona com Clavé, procedent d'una Barcelona encara emmurallada i marcada per la conflictivitat laboral i política que la llengua catalana comencés a normalitzar-se literariament. Cap biògraf fa constar el motiu que impulsà a Clavé a emprar la llengua catalana en les seves composicions evocant paratges idíl·lics i del món rural sense haver sortit de Barcelona.

Roger Canadell Russinyol edita la seva tesi sobre l'obra poètica i periodística amb el títol "Josep Anselm Clavé una vida al sevei de la cultura i la llibertat" basant-se principalment en do-

cuments fins ara desconeguts depositats a l'Arxiu Nacional de Catalunya on, entre altres documents personals, es troben les cartes escrites a la família durant el recorregut a peu que amb quatre amics varen fer, començant per Barcelona i arribant fins a Figueres. Aquest viatge sens dubte va fer que s'apropés al coneixement de les tradicions i al cançoner popular català. Podem dir que Clavé fou l'impulsor de la renaixença musical a Catalunya.

No hi ha cap dubte que els viatges que realitzà per Catalunya van fer que s'adonés que aquest país és molt divers i amb unes tradicions molt arrelades, és per això que començà la seva primera obra en català *"La font del Roure"* inspirat en el torrent de Rivatallada prop de Castellà del Vallès, on també s'inspirà per *"Les Flors de Maig"*. *Les Nines del Ter* evocuen el riu Freser i el riu Ter. Les feines del mar i del camp el portà a compondre *Els Pescadors*, *La verema*, *Pel Juny la falç al puny*. Va traduir i adaptar a la llengua catalana l'himne de *La Marsellesa* i per els catalans que van anar a la guerra del Marroc *Els nets del Almogàvars*. En *Els xiquets de Valls* Clavé demostrà un total coneixement de la gralla hi podem trobar l'única partitura d'un centenar de compassos d'aquest instrument. *Goig i Planys*. I així fins un centenar d'obres sense olvidar el món obrer amb *La Maquinista*:

*En el banquet del món
avui l'obrer ja hi cap;
Los trobadors pregonen
les glòries del treball.
Progrés, virtut i amor
és nostre lema sant;
soldats som de la indústria,
soldats som de la pau.*

LA PODA EN L'ARBRAT

Joan Mestres

Tècnic forestal i del medi natural

Passat el bon temps i amb l'arribada de les baixes temperatures s'acosta l'època de poda, que sol coincidir quan l'arbre entra en parada vegetativa.

En l'àmbit de l'arboricultura fruiteira, és a dir, per la producció de fruita, la poda es fa per augmentar la quantitat i la vigorositat del fruit. Això vol dir que quan fem una poda en un fruiter el protagonista no és l'arbre, sinó el fruit que ens dona. Així doncs, l'arbre no surt gaire ben parat i en pocs anys ha de ser reemplaçat per un de nou per tal de mantenir la seva producció i sortir rendible.

En l'àmbit silvícola, és a dir, per la producció de fusta, passa exactament el mateix, i el que fem són unes podes per garantir que la producció de fusta sigui òptima, depenent de l'ús que en fem i de les nostres necessitats.

Però en els arbres urbans la cosa canvia, i els criteris són uns altres.

En els darrers anys, botànics de renom ja han dit que la millor poda és la que no es fa, i realment en l'entorn natural és veritat: els arbres no necessiten pas l'humà per poder créixer i desenvolupar-se, però el medi urbà és un medi amb importants restriccions al seu desenvolupament, i hi ha diverses raons per les quals no ens queda altre remei que podar-los.

A l'arbrat viari la principal raó de poda és, sense cap dubte, la seva situació, que moltes vegades entra en conflicte amb edificacions, el trànsit, la senyalització... Un altre aspecte a considerar són les constants agressions que pateixen els arbres urbans i que porten a un envelliment prematur i un alt risc de fractura, que obliga a intervenir per raons de seguretat.

Però... com cal podar?

La poda no es tracta d'agafar el xerrac o les tisoires de podar i començar a tallar branques a tort i a dret. La poda és un diàleg entre el podador i l'arbre. El podador pren la iniciativa i talla la branca, però la resposta a aquesta acció sempre l'acaba donant l'arbre. Per podar correctament necessitem conèixer anticipadament les respostes de l'arbre a les nostres accions.

Els arbres no són fanals ni trossos de ciment: els arbres són vius i donen vida, i s'ha de saber llegir-los i entendre'ls. Hem de ser conscients que són els organismes vius més alts i llargs del planeta Terra i que han sobreviscut al llarg de centenars de milions d'anys, tot i no poder fugir de les forces destructives.

Penso que es mereixen la nostra admiració i respecte.

EL MUSEU DE SANT POL PRESENTA EL CICLE DE PENSAMENT COMPARTIT 'BARRINAR'

El cicle es durà a terme entre el mesos d'octubre i novembre i tindrà lloc, principalment al Museu, exceptuant les activitats complementàries. Sota el títol de "BARRINAR. Cicle de pensament compartit", el Museu de Sant Pol vol dedicar la primera edició d'aquest nou cicle a reflexionar al voltant d'una pregunta: Tenen futur els pobles?

Els canvis profunds experimentats durant el segle XX i el que portem del segle XXI ens han mostrat de forma inequívoca com la provisionalitat i l'acceleració han esdevingut dos dels eixos vertebradors que millor defineixen la nostra societat. Vivim en un món en contínua evolució, en canvi constant. Sota el paraigües del progrés i la innovació ens hem proposat redefinir-ho tot, superant el passat per inventar un futur on la volatilitat, la fragmentació i la incertesa ho impregnen gairebé tot. La resposta més natural a aquest context complex i ambigu són l'ansietat i l'angoixa que ens genera una vida on tots aquells referents que donaven sentit i seguretat han anat quedant apartats per anacrònics o obsolets.

El filòsof i sociòleg francès Gilles Lipovetsky explica com aquest context neix a partir de tres elements nous que, des del segle XVII en endavant, resultaran decisius en la configuració de la societat moderna: en primer lloc, la instauració d'una lògica tecnocientífica; en segon lloc, la introducció també d'una lògica econòmica de mercat; i en tercer lloc, la tendència en auge d'una lògica de l'individualisme democràtic. La combinació d'aquest tres factors ens ajuda a esclarir les bases sobre les quals hem edificat una societat on el consumisme, la precarietat i els valors de "prêt-à-porter" imposen una manera de viure desarrelada respecte aquells vincles socials i polítics que durant segles han anat teixint, poc a poc, una identitat comuna forjada a partir d'un llarg procés de maduració.

I és des d'aquest context des d'on ens volem preguntar pel futur dels pobles. Habitualment definim com a poble aquell conjunt de cases i habitants que pertanyen a un mateix municipi, on hi trobem reunits tota una sèrie de serveis bàsics i elementals i on sovint la natura acaba perfilant els seus propis límits geogràfics. Però més enllà de tots aquells aspectes materials que resulten imprescindibles per la pròpia constitució física d'un poble (l'accés a l'habitatge, la mobilitat, l'escola, el comerç, l'atenció sanitària, etc), aquest cicle de pensament voldria prestar especial atenció a alguns d'aquells factors que, d'una manera o altre, fan possible i afavoreixen les relacions i els intercanvis entre les persones que els habitem. Ens proposem reflexionar entre totes i tots sobre aquelles propostes i espais que possibiliten unes relacions fèrtils i comprome-

BARRINAR
CICLE DE
PENSAMENT
COMPARTIT

Programa d'activitats

Divendres 18 d'octubre,
de 19:30h a 21:00h.

Poble, ciutat, veïnatge universal (globalització). Aquesta primera xerrada que ens oferirà **Núria Sara Miras Boronat** (professora de Filosofia política i moral de la UB) voldria aprofundir en les oportunitats, els problemes, els límits i les contradiccions que representa el fet de viure en un poble, a prop d'una gran ciutat i en plena era de la globalització (o aquest pretès "veïnatge universal").

Divendres 1 de novembre,
de 19:30h a 21:00h.

Poble i Cultura. La segona sessió ens l'oferirà **Rosa Cerarols** (geògrafa especialista en noves ruralitats des de l'àmbit de la cultura i professora d'humanitats a la UPF) i ens explicarà com els projectes culturals poden ajudar no només a oferir activitats interessants sinó que poden esdevenir motors transformadors i activadors de la ciutadania. Entendre com la cultura fa comunitat, fa poble. La Rosa és una de les fundadores del Konvent, un centre cultural molt interessant ubicat a Berga.

Divendres 15 de novembre,
de 19:30h a 21:00h.

Poble, ciutat, territori, natura, sostenibilitat. En aquest cas, **Sandra García Pérez** (consultora especialista en sostenibilitat vinculada al territori, natura i ciutat) ens podrà explicar en quin moment exacte estem respecte la nostra relació amb la natura i quins models hem de tenir en compte en vistes a poder mantenir una relació equilibrada i sostenible envers el nostre entorn natural més immediat.

Divendres 29 de novembre,
de 19:30h a 21:00h.

Poble i Patrimoni. La quarta sessió comptarà amb la doble participació d'**Eliseu Carbonell** (antropòleg i professor de la UdG) i **Perejaume** (artista i escriptor). Aprofundirem en tots aquells elements que formen part del nostre patrimoni i que ens acaben definint una determinada identitat. En aquest sentit, la contraposició amb tot allò que ve de fora, imposat per inèrcies de consum que ja no són locals sinó globals (carnestoltes vs Halloween, per posar un exemple) pot ser un bon escenari de reflexió. D'altra banda, la seva intervenció al Museu coincideix amb l'exposició "Exvots" que comissaria el propi Eliseu i ho profitarem per estirar un possible vincle entre els exvots, entesos com a promeses de futur, i la temàtica del propi cicle (que de per sí ja es podria entendre com un exvot).

Complementant el cicle, s'han programat altres activitats amb col·laboració externa al Museu de Sant Pol:

Diumenge 1 de desembre, a les 18:00h
(horari subjecte a possible variació)

El **Cineclub Akira**, responsable d'oferir-nos una programació anual de cinema per adults i infants al poble, projectarà al Centre Cultural i d'Esbarjo la pel·lícula "La pell cremada", de Josep M. Forn, amb posterior debat centrat en els pobles i el turisme.

La **Biblioteca de Can Coromines** treballarà un projecte de lectura adreçat als infants i un altre al Club de Lectura per adults entorn a la temàtica del cicle:

Dissabte 19 d'octubre,
11.00h

Laboratori de lectura sobre Ciutats. Una activitat familiar per reflexionar sobre el nostre poble i descobrir bibliografia on surten diferents tipus de ciutats/pobles.

Dimecres 27 de novembre,
17.00h

El Club de Lectura comentarà el llibre *La dreuera de Miquel Martín* (la transformació d'un poble amb els nouvinguts que emigren de les ciutats).

Divendres 20 de desembre,
17.00h

El club de lectura infantil *Els Menjallibres* (nois i noies de 5è i 6è de primària) parlaran de *Desenueños*, de Jimmy Liao (dues persones que són veïnes però que mai s'acaben de trobar dins la mateixa ciutat).

D'altra banda, des de l'**Arxiu Municipal**, **Cristina Bosch** ens oferirà uns petits textos que s'incorporaran a cada full de sala de cada sessió del cicle. Serà només una pinzellada històrica per mostrar-nos la relació del poble respecte el tema de la sessió i posar-ho en context respecte el nostre propi passat.

Per últim, des del Museu s'imprimirà un petit opuscle de resum de totes les xerrades per engagar un petit fons de pensament que cada any vagi afegint un número més a la col·lecció.

ses, on trobar-se i poder compartir, i on els seus habitants esdevenen l'epicentre d'una identitat cultural que representa l'essència mateixa de qualsevol comunitat. Plantejar, doncs, un futur possible ens obliga necessàriament a fer-nos preguntes que ens ajudin a entendre els pobles com a veritables espais d'oportunitat.

Quin futur tenen els pobles davant una humanitat entossudada a viure a les grans ciutats? Quins límits, problemes, oportunitats i contradiccions s'amaguen rere la tensió que representa aquesta globalització homogeneïtzadora envers la vida més propera i local? Què en queda d'aquell pretès veïnatge universal de què ens parlava McLuhan? Pot la cultura esdevenir un element transformador i incentivador d'aquesta identitat comuna que esmentàvem? Què ens cal preservar i posar en valor respecte el nostre patrimoni i com hauríem d'acollir allò nou que aquest món globalitzat ens ofereix dia rere dia sense caure en el risc d'un aplanament del tot estèril? Com hauríem d'afrontar la nostra relació més immediata amb un entorn natural esgotat i malmès que, amb el pas dels anys, ha anat deixant enrere uns usos i unes relacions de llarga tradició avui ja gairebé oblidades? Podem evitar que

els pobles esdevinguin una simple postal pensada per a un turisme flotant que només hi és de passada però que en cap cas expressa cap mena de sentiment de pertinença?

En definitiva, què fa que un poble sigui un poble i no una simple acumulació de cases, cotxes i persones al voltant d'unes zones residencials ben endreçades i amb un agradable paisatge de fons?

Deia Italo Calvino a "Les ciutats invisibles" que cada racó d'una ciutat amaga d'alguna manera tota la seva història: "la ciutat no diu el seu passat, el conté com les línies d'una mà, escrit a les cantonades dels carrers, a les reixes de les finestres, en els passamans de les escales, a les antenes dels parallamps, en les astes de les banderes, cada segment solcat ell mateix per raspadures, osques, incisions, canonades". Podríem dir exactament el mateix d'un poble. Rere la seva aparença més visible hi podem explorar aquella memòria que atresoren les seves places, els seus arbres, les seves pedres, els seus objectes, les persones que l'han passejat. I que potser només en la mesura que siguem capaços de preservar-ne el seu passat, serem també capaços d'obrir-lo a un futur genuïnament nostre.

UNA REFLEXIÓ SOBRE LA VIGÈNCIA DELS NOSTRES LLIGAMS AMB LA REALITAT

Des del 13 d'octubre i fins el 26 de gener de l'any pròxim, al Museu de Pintura de Sant Pol de Mar es podrà visitar l'exposició *EXVOTS: el camí, la promesa i el destí*, d'Eliseu Carbonell i Bibiana Puigdefàbregas.

L'antropòleg Eliseu Carbonell, i l'escenògrafa Bibiana Puigdefàbregas ja havien treballat plegats en l'excel·lent *Cants de Sirena: fascinació i abisme*, que es va poder veure al Museu Marítim de Barcelona fa uns anys. En aquella ocasió ja es veia que un dels valors de l'exposició era el resultat del diàleg entre el guió, de factura més acadèmica, i la posta en escena, més intuïtiva.

Ara, a *EXVOTS: el camí, la promesa i el destí*, aquest diàleg es reprèn amb motiu dels exvots. És a dir, de les ofrenes “en compliment d'un vot o prometença fet en el pas d'un tràngol individual o col·lectiu”, que són el resultat “d'un pacte –sense intermediaris– amb el més enllà”, segons la definició que Eliseu Carbonell ens fa a la mateixa exposició.

El muntatge es construeix al voltant dels materials bàsics utilitzats per a la seva fabricació i eixampla la imatge que tenim habitualment de l'exvot amb la incorporació tant de peces votives de l'antiguitat ibèrica procedents del Museu Marès com de la contemporaneïtat artística amb l'obra 'exvot' de Perejaume. Hi destaquen també la presència d'una selecció d'exvots tradicionals del Museu Etnogràfic de Ripoll i la mirada més santpolenca, de caire mariner, en l'última paret de la sala.

Tot plegat articula una reflexió plenament contemporània sobre la vigència dels nostres lligams amb la realitat, tant d'ordre cosmològic com cultural, que l'Eliseu i la Bibiana ens fan amb la col·laboració de Josep Sauleda, a partir de les idees i els elements en brut on s'agafen els exvots, que al Museu fan seva i estan contents de poder mostrar.

Exvot santpolenc de primers del s.XX (arxiu Pere Sauleda)

VA DE LLIBRES

Apunta't a la llista de distribució de recomanacions lectores!

Si vols rebre al teu mòbil les recomanacions de la Biblioteca de Sant Pol, envia la paraula llibres al número 661 874 108, i un cop al mes rebràs un whatsapp amb tres propostes de lectura.

La grieta del silencio
Javier del Castillo
Editorial Suma, 2024

La Grieta del silencio és el darrer llibre publicat per Javier Castillo i amb el que tanca la història de la periodista Miren Triggs, protagonista dels llibres *La Chica de la nieve* (novel·la portada en format mini sèrie a les plataformes) i *El juego del Alma*.

La història, manté la mateixa línia que la resta de llibres, a mida que la Miren mira de tancar la seva història personal apareix un nou cas que la remou i l'impulsa a esbrinar què va passar.

Aquest cop ens trobem amb la desaparició d'un nen ara fa trenta anys i que va quedar sense resoldre, amb l'aparició d'altres morts que podrien tenir relació. Ben Miller, el pare del nen desaparegut, vell conegut del professor de periodisme de la Miren, Jim Schmoer, li demana que l'ajudi a resoldre que va passar i poder tancar així la ferida de la incertesa.

Esriptura àgil i enigmàtica que explora les emocions i pretén tancar les ferides del passat de tots els seus personatges.

L'illa del silencio
Laia Vilaseca
Rosa dels Vents, 2024

Coneixeu la Laia Vilaseca? Nascuda a Barcelona al 1981, és escriptora i periodista apassionada del misteri i del true crime, autora de *La noia del vestit blau*, *Quan la neu es fon* i *L'illa del Silenci*.

L'illa del Silenci és una petita illa situada al poble d'en Jordà, al Pirineu Català. A en Jordà, la gent no és el que sembla i la pau de l'illa, es troba marcada per uns fets que la remouen i l'assenyalen per tot el que allà va passar...

Hi ha tres moments temporals diferents: l'assassinat d'unes dones que van anar a fer turisme, la desaparició d'en Nil i la mort accidental d'un policia jubilat.

Tot i que sembla que pugui ser difícil de llegir amb tantes anades i vingudes la veritat és que està molt ben estructurada. I a poc a poc, a mesura que vas coneixent cadascuna de les històries, tot comença a prendre sentit i la història comença a penjar d'un únic fil.

Novel·la addictiva, amb suspens, històries passades que sempre tornen i un final inesperat. Què més li pots demanar a una novel·la de misteri?

Nacidos de la bruma
Brandon Sanderson
Editorial Nova, 2024

Ens trobem en un món dividit per classes socials, on un grup de lladres vol derrocar l'Imperi Final dirigit per en Lord Legislador que porta anys al poder sense que res ni ningú el pugui frenar.

Però (i aquí ve el centre de la història) hi ha persones capaces de cremar metalls dins del seu cos per aconseguir uns poders fantàstics, són els alomàntics.

I entre poders màgics, classes socials i alguna història d'amor, anem llegint les pàgines d'aquesta història que no ens deixarà tancar el llibre fins que caigui l'Imperi Final.

I per sort, quan arribem al final de tot sabem que encara ens queden dos llibres més per gaudir de la Vin i els seus amics.

Millorant la gestió de residus a Sant Pol

L'any 2025 implicarà grans canvis en l'àmbit de gestió de residus arreu d'Europa, i des de Sant Pol ens volem avançar a aquestes millores per tal de poder començar a treballar per una millor gestió i separació dels residus a tot el municipi.

Actualment Sant Pol recicla aproximadament un 65% dels residus que genera, un percentatge que s'ha mantingut força estable des que vam implantar el porta a porta l'any 2011. Ara, però, és imperatiu millorar aquestes dades, i per tal d'aconseguir-ho creiem necessari establir el porta a porta a tot el terme municipal.

Aquesta mesura l'hem pres per dos motius molt importants: el primer, l'impacte mediambiental que suposa no fer una bona separació de residus: en el context de canvi climàtic en què estem immersos i on l'ecologisme és clau per fer-li front, cal que tothom col·labori per tal de rebaixar tot el possible el percentatge de fracció resta.

L'altre motiu és de caràcter econòmic: tot aquell residu que no es recicla suposa un cost a l'Ajuntament, mentre que els que se separen correctament no suposen un import addicional a les arques municipals. Així doncs, la incineració de la fracció resta del que es genera a Sant Pol suposa un import anual de prop de 120.000 euros, i el cost d'incinerar aquests residus serà cada vegada més elevat, ja que es vol reduir al màxim el percentatge de fracció resta a tots els municipis d'arreu del territori.

Per tant, creiem que, de la mateixa manera que va funcionar la implantació del porta a porta al centre de Sant Pol ara fa ja més de 12 anys, la resta del municipi està perfectament capacitat per adaptar-se a aquesta nova mesura que permetrà una millora en la gestió de residus i que eradicarà els comportaments incívics que hem vist en els últims anys a les àrees de contenidors ubicades a diferents punts del poble.

Som conscients que no serà fàcil l'adaptació a un canvi d'aquestes característiques: nou sistema, nous horaris, nova manera de gestionar els residus... però des de JUNTS estem convençuts que ara és l'hora que tot el poble tingui el mateix sistema per tal que, des de cada llar de Sant Pol, tothom posi el seu granet de sorra per combatre el canvi climàtic i per deixar un planeta millor per a les noves generacions.

Ja n'hi a prou!!

Encara no estem ni a la meitat del mandat i aquest govern sembla que ens vulgui fer acabar la paciència amb la seva manera de gestionar les polítiques de tots aquells temes que afecten a la ciutadania. Però la paciència pot ser infinita i nosaltres cal que intentem aturar tal quantitat de despropòsits.

Es pensen que anirem als plens a aprovar-los les propostes, així, per la cara, amb una seguretat com si estiguessin en majoria i no necessitessin l'aprovació i el suport d'ERC o una altre de les formacions del consistori. Doncs no. Fins aquí hem arribat!

Esquerra no li aprovarà les propostes a Junts sense res a canvi i ara mateix en comptes de poder-nos oferir alguna cosa per tenir la nostra confiança, el que ha fet és perdre-la del tot.

Com es pot generar confiança i credibilitat quan es succeeixen els següents fets:

- Posar punts al Ple a darrera hora i sense donar-ne explicacions.
- Aprovar unes bases en un Ple i després modificar-les i aprovar-les per Junta de Govern sense avisar ni informar.
- Canviar destinacions de subvencions a inversions i contractar un finançament per cobrir-lo sense dir ni una paraula.

I estem convençuts que hi ha més coses sota l'estora que no sabem. Ja n'hi ha prou!

No ens tremolarà el pols a dir no a allò que no veiem clar encara que sigui un projecte amb el qual hi puguem estar d'acord, perquè ja coneixem les males arts de l'alcaldeessa a l'hora de responsabilitzar-nos d'entorpir l'avanç dels projectes que beneficien a la ciutadania. Però que no us enganyi: la responsabilitat és seva i del seu govern. Estant en minoria han de vetllar per assegurar els vots afirmatius que necessiten essent transparents, explicant, debatent, seduïnt. Però en comptes d'això, tiren pel dret i si la cosa es torça, cap problema, la culpa és de la irresponsabilitat de l'oposició.

Hem esta benèvolos deixant tirar endavant projectes que podríem haver aturat, però s'ha acabat. Qui alguna cosa vol, alguna cosa li costa. I Esquerra gratis no surt.

Salut i república!

Recollida selectiva d'escombraries

Des de sempre, les escombraries i deixalles que generem les persones han estat, són i seran un greu problema per a tots i per als Ajuntaments. Hem passat de no discriminar absolutament res i considerar que tot és brossa, enviant-se als abocadors i cremant-se, amb tot el que ha comportat en contaminació de l'aire i del sòl.

A poc a poc s'han anat establint polítiques mediambientals més dures i, així, prevenir gran part dels problemes. Models de recollida han estat diversos: contenidors, bosses de colors, agents cívics informant, vigilant i sancionant, porta a porta...

Ara, la majoria de les poblacions, tot seguint directrius de la Unió Europea, volen fonamentar el reciclatge mitjançant la recollida selectiva porta a porta.

A Sant Pol es vol portar a terme un programa de recollida integral porta a porta amb alguns suports estacionals i de cap de setmana. Aquest model, que és tant vàlid com d'altres, encareix molt el cost per habitant. Ara s'està fent un estudi per triar una empresa de recollida, capaç de fer-ho amb el cost inferior.

MSP no està d'acord amb aquest sistema. A poblacions com la nostra, on trobem centre urbà i moltes urbanitzacions, és difícil portar-ho a terme. Per això, pensem que cal analitzar molt bé el millor sistema per a la recollida.

Com ho proposem:

- Millorant la informació al ciutadà oferint tota la informació possible sobre el triatge.
- Establir un sistema mixt de contenidors controlats i vigilats (càmeres) amb identificadors i uns carros mòbils de recollida.

Parlem d'aquests. El consistori compra uns carros on hi ha els contenidors selectius i es disposen a certs punts de la població (zones de càrrega i descàrrega quan ja no estan actius). Al vespre es deixen en aquestes zones i a les 11 de la nit, són portats a la deixalleria. Quan hi ha molta demanda (caps de setmana, vacances, festes..) es poden posar més vegades.

Quin és l'avantatge? El propietari és el propi Ajuntament i dóna feina a persones de la brigada, que en són treballadors propis.

Al vespre es posen els de brossa i orgànic i als matins els de vidre, paper, plàstics i envasos.

Nosaltres creiem que aquest sistema seria més eficient i econòmic per als vilatants i en facilitaria la gestió de l'Ajuntament.

La seguretat: relats i realitats

"Augmentar la seguretat, hi ha molta delinqüència, la immigració, els okupes...".

Aquests són alguns dels missatges que el grup de Junts per Catalunya repetia constantment durant el passat mandat, acusant el govern d'ERC-CUP, i més concretament la Regidoria de Seguretat que gestionava la CUP, de no fer prou per arreglar-ho.

Com que no ens agraden aquesta mena de relats basats en les sensacions i la subjectivitat, ens esforcem a fer-ne una lectura basada en les dades. Per això hem demanat repetidament tenir la comparativa de delictes entre els diferents anys, comparem doncs el darrer any de l'anterior govern (fins al juny de 2023) i el primer de l'actual (fins al juny de 2024).

Les dades ens diuen que als dos períodes hi va haver el mateix nombre de delictes contra les persones (32), però que el nombre de detencions va baixar un 85,71% (de 7 a 1). Pel que fa a delictes contra el patrimoni hem passat de 268 a 309, un increment del 15,30%, però el nombre de detencions ha baixat un 66,67% (de 15 a 5). En aquest apartat destaquem l'increment de robatoris amb força a l'interior de vehicles, que ha pujat un 43,08% (de 65 a 93), i que l'índex de delictes resolts ha baixat un 25,72%. Els delictes contra la seguretat viària es mantenen en nombres molt baixos, 13 i 12 respectivament. Així com els delictes contra l'ordre públic, 3 i 1 en cada cas.

Com a resum, podem dir que durant el primer any de Junts per Catalunya al govern municipal hi ha hagut més delictes, menys detencions i un nombre de casos resolts menor que durant el darrer any d'ERC-CUP. També veiem clarament que a Sant Pol no hi ha problemes d'ordre públic.

Si us plau, tractem els veïns com a adults.

AGENDA TRIMESTRAL

Per a informació més detallada i actualitzada, consulteu l'agenda del web municipal (www.santpol.cat)

OCTUBRE

30 d'octubre, 18.00 h.
Sala Josep M. Ainaud de Lasarte

Berenar de la Gent Gran. Compra de tiquets (1€) a l'Oficina de Turisme i l'OAC de l'Ajuntament

26 d'octubre, 20.00 h
Centre Cultural i d'Esbarjo

Concert de la Cobla Berga Jove. Cicle Tardor Cultural. Entrades a la venda a www.ccsantpol.cat

27 d'octubre, 20.00 h
Centre Cultural i d'Esbarjo

"El peix Irisat", a càrrec de Tanaka Teatre
Cicle de Teatre Familiar

31 d'octubre, 21.00 h
Plaça Anselm Clavé (de l'Hotel)

Sopar i ball de Halloween amb Toni Balam Grup

NOVEMBRE

1 de novembre, 16.30 h
Plaça de la Vila

Scape room de la Castanyada
Inscripcions a www.santpol.cat

2 de novembre, 11.00 h
Parc del Litoral

Visita guiada: Sant Pol i la Guerra Civil
Inscripcions a l'Oficina de Turisme

9 de novembre, 18.00 h
Centre Cultural i d'Esbarjo

"Lollipop", el nou espectacle de Trimendes
Cicle Tardor Cultural. Entrades a la venda a www.ccsantpol.cat

10 de novembre, tot el dia
Carrers del centre
Fira de la Tardor

10 de novembre, 20.00 h
Centre Cultural i d'Esbarjo

"Rita, la Rínxols i els tres ossos", a càrrec de Binixiflat. Cicle de Teatre Familiar

16 de novembre, 10.00 h
Aparcament Gran Sol

Visita guiada: Sant Pol natural
Inscripcions a l'Oficina de Turisme

23 de novembre, 20.00 h
Centre Cultural i d'Esbarjo

Concert d'Èlia Bastida, Joan Chamorro i Josep Traver. Cicle Tardor Cultural. Entrades a la venda a www.ccsantpol.cat

24 de novembre, 20.00 h
Centre Cultural i d'Esbarjo

"Safari", a càrrec de La Baldufa. Cicle de teatre familiar

30 de novembre, 20.00 h
Centre Cultural i d'Esbarjo

Teatre: "Pulmons", de Duncan MacMillan. Amb Ariadna Serra i Jaume Casanovas. Cicle Tardor Cultural. Entrades a la venda a www.ccsantpol.cat

DESEMBRE

8 de desembre, tot el dia
Carrers del centre
Fira de Santa Llúcia

8 de desembre, 20.00 h,
Centre Cultural i d'Esbarjo

"El llop ferotge", a càrrec de Príncep Totilau.
Cicle de Teatre Familiar

14 de desembre, 11.00 h
Parc del Litoral

Visita guiada: Sant Pol i la Guerra Civil
Inscripcions a l'Oficina de Turisme

14 de desembre, 12.00 h
Plaça del Torrent Arrosser
Concert de Nadal. A tot Drap

15 de desembre, tot el dia
Carrers del centre
Sant Pol amb La Marató de TV3
(vegeu programes apart)

21 de desembre, 20.00 h
Centre Cultural i d'Esbarjo

Concert de Nadal amb Neus Mar. Cicle Tardor Cultural. Entrades a la venda a www.ccsantpol.cat

22 de desembre, 12.00 h
Plaça de l'Estació
Caga Tió Popular

26 de desembre, 9.00 h
Plaça de l'Estació
Cursa de Sant Esteve

Del 27 al 30 de desembre
Poliesportiu municipal
Parc de Nadal (vegeu programes apart)

28 de desembre, 18.00 h
Quatre Cantons
Arribada del patge reial

GENER

5 de gener, 18.00 h
Plaça de l'Hotel

Arribada dels Reis d'Orient i Cavalcada
(vegeu programes apart amb el recorregut)

VOLS ESTAR AL DIA DE TOT EL QUE PASSA A SANT POL?

Apunta't al nou canal de WhatsApp Municipal

Escaneja aquest QR i parla amb nosaltres.

93 760 0451

